

Formanden:

Så er det fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 12:01

Kl. 12:03

Sophie Løhde (V):

Jeg vil selvfølgelig takke ordføreren for talen, men jeg må også sige, at det en gang imellem var lidt svært at genkende, at SF sådan set også var med i en fælles vedtagelse.

Det, jeg en gang imellem synes er lidt trist, er, at SF's svar altid bare handler om at sige: Jamen det er også for dårligt, det er regeringens skyld, og det er på grund af, at der ikke afsat nok penge osv. SF har jo også et ansvar for, hvordan udviklingen på psykiatrimrådet har været. SF har bl.a. i mange år været støtteparti for den tidligere regering, og der kan vi jo se, at der dengang og i årene fremefter med den psykiatraftale, der blev lavet, eksempelvis blev afsat 150 mio. kr. årligt. Med den nuværende psykiatraftale og de aftaler, regeringen har lavet, bliver der afsat 400 mio. kr. årligt.

Jeg synes altså, at det bare en gang imellem kunne være rart at høre, om SF's ordfører ikke også synes, at psykiatrien, på trods af at der er store udfordringer, faktisk har fået et betydeligt økonomisk løft.

Kl. 12:02

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:02

Özlem Sara Cekic (SF):

Altså, det havde hjulpet lidt, hvis ordføreren havde lyttet til min tale. Jeg sagde ikke en eneste gang i min tale, at der mangler penge. Jeg snakkede om tabu, jeg snakkede om skyld og skam og pårørendeinddragelse og erfaringer fra udlandet – alle de ting, som vi kan gøre noget ved sammen. Det er fuldstændig ligegyldigt, hvilke bogstaver vores partier har. Der sidder rigtig mange herinde, som også er pårørende; der sidder rigtig mange derude, som følger med i den her debat. Vi er da voksne nok til at sige: Det er da ligegyldigt, om vi sidder og slås med hinanden; det vigtigste er, at vi kan gøre en forskel for de her mennesker.

Det er jo det, jeg efterlyser. Jeg efterlyser en holdningsændring, mindre brug af tvang, bedre forhold for de sindslidende.

Kl. 12:03

Formanden:

Fru Sophie Løhde.

Sophie Løhde (V):

Jeg er helt enig i, at vi her i salen skal drøfte psykiatrien fremadrettet. Nu lagde jeg bare også mærke til en del af det, som også var det underliggende budskab i ordføreren tale. Men nu fik jeg sådan set ikke svar på mit spørgsmål, og det kunne være rart at få det.

Derudover vil jeg gerne over til spørgsmålet omkring brugen af tvang. Jeg helt enig med SF's ordfører i, at der er nogle rigtig gode udenlandske erfaringer, som vi vel bør undersøge nærmere og se, om vi kan udnytte parallelt med de gode erfaringer, som vi jo har fået i Danmark på baggrund af det nationale kvalitetsprojekt.

Men når det så er sagt, er ordføreren så ikke enig i, at vi har et problem i forhold til sammenligningsgrundlaget? Ordføreren nævnte f.eks. eksemplerne fra Trieste. Er det ikke korrekt, at vi opgør anvendelsen af tvang meget forskelligt mellem landene, og hermed også mellem Danmark og Trieste – altså, at vi i Danmark jo stort set registrerer alt som værende tvang i sin yderste konsekvens, hvor man har en helt anden registreringspraksis i udlandet?

Kl. 12:04

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:04

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg synes faktisk, at det er rigtig, rigtig rystende. Vi sidder her og snakker om en lidelse, som rigtig mange i Danmark har, og så sidder vi nu og snakker om, hvorvidt man kan sammenligne det. Jamen er der overhovedet nogen lande, vi så kan sammenligne os med, når undersøgelserne ikke er foregået i Danmark?

Det er jo også derfor, at jeg synes, at det her er en fuldstændig fordrejning af selve essensen i det, som vi sidder og diskuterer i dag. Vi kan vel være enige om, at det, vi gerne vil have, er mindre brug af tvang. Og hvis der er nogle lande, som har nogle gode erfaringer, så lad os tage dem til os. Altså, hvorfor skal folk ligge i et bælte i måneder? Med den Jesper, som jeg snakkede om, har jeg jo oplevet, at der var tilfælde, hvor vi vidste, at der var for lidt personale på afdelingen, og for at forebygge en situation sagde personalet: Ved du hvad, Jesper, jeg kan se, at der nu er ved at opstå en situation – skal vi ikke lægge dig i bæltet? Så gik han simpelt hen frivilligt med ind på stuen, og så lagde man ham ned og bæltfikserede ham.